

ψας τριήμερος, τὸν ζοφερὸν χειμῶνα ἀπήλασε τῆς ἁμαρτίας ἡμῶν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

☆

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώμενος· νυνὶ δὲ σὺν κη-
ρίῳ μέλιτος, τοῦ φωτισμοῦ μεταδιδούς, Χριστὸς τῷ Προπάτορι,
καὶ τῆς αὐτοῦ γλυκείας μεθέξεως.

☆

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ κτίσις χορεύει· σήμερον αἶρονται
κλειῖθρα, θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βοῶντος· ὁ
Κύριος καὶ Θεὸς μου.

☆

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φανοῦμαι ὁ ἁμαρτωλὸς;
τὸ βάρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐδάστασα· τοῖς περὶ
τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, συναρίθμησόν με, ὁ Θεὸς καὶ σῶσον με.

Μπεργαδῆς

Χριστέ, νὰ ῥάγῃν τὸ πλακί, νὰ σκόρπισεν τὸ χῶμα,
νὰ γέρθῃμεν οἱ ταπεινοὶ ἀπὸ τ' ἀνῆλιον στρώμα,
νὰ γύρισεν ἡ ὄψη μας, νὰ στράφῃν ἡ ἐλικιά μας,
νὰ λάλῃσεν ἡ γλῶσσα μας, ν' ἀκούσθῃν ἡ ὁμιλία μας!
Στὸν κόσμον νὰ πατήσαμεν, στὴν γῆν νὰ περπατοῦμαν
καὶ νὰ καθαλικεύγαμαν, γεράκια νὰ βαστοῦμαν·
καὶ πρὶν ἐμεῖς, νὰ σώσασιν στοὺς οἴκους τὰ ζαγάρια,
νὰ δόθῃν λόγος κι ἔρχουνται οἱ λείποντες καθάρια,
νὰ ὅαμεν τίς νὰ ξέβηκεν στὴν συναπάντησίν μας,
καὶ τίς νὰ μᾶς ἐδέχθηκεν στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς μας.

Νίκος Γκάτσος

Ἔτσι σ' ἓνα πιθάρι βαθὺ τὸ σταφύλι ξεραίνεται καὶ στὸ καμπα-
ναριὸ μᾶς συκιᾶς κιτρινίζει τὸ μῆλο.

Ἔτσι μὲ μιὰ γραβάτα φανταχτερή

Στὴν τέντα τῆς κληματαριᾶς τὸ καλοκαίρι ἀνασαίνει

Ἔτσι κοιμᾶται ὁλόγυμνη μέσα στὶς ἄσπρες κερασιές μιὰ τρυφε-
ρή μου ἀγάπη

Ἐνα κορίτσι ἀμάραντο σὰ μυγδαλιᾶς κλωνάρι.

Μὲ τὸ κεφάλι στὸν ἀγκῶνα της γερτὸ καὶ τὴν παλάμη πάνω
στὸ φλουρί της

Πάνω στὴν πρωινή του θαλπωρή ὅταν σιγὰ - σιγὰ σὰν τὸν κλέφτη.

Ἀπὸ τὸ παραθύρι τῆς ἀνοιξῆς μπαίνει ὁ αὐγερινὸς νὰ τὴν ξυπνήσει!

(Ἀμωργός).